

Arrest

nr. 139 439 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2014 houdende de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster en haar ouders dienen op 9 september 2013 een (derde) aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 20 december 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk. De verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is gekend onder het rolnummer 146.410.

Op 20 december 2013 beslist de gemachtigde tevens om de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Ook tegen deze beslissing stelt de verzoekster een beroep in bij de Raad. Dit beroep is gekend onder het rolnummer 146.403.

Op 11 maart 2014 beslist de gemachtigde om aan de verzoekster een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 10 april 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“INREISVERBOD

Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven op 20.12.2013 en haar betekend op 21.01.2014.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verweerder heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 62 bepaalt het volgende:

“ De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“ Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. “

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er is geen sprake van enige motivering, maar enkel van een stereotiep algemene standaardbeslissing. In elk geval voor zover er al zou kunnen gesproken worden van enige motivering is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

De DVZ houdt ten onrechte geen rekening met het feit dat verzoekster op 12 jarige leeftijd naar België kwam en zij zich geen identiteitsbewijzen uit Noord-Ossetië kan verwerven.

Zij heeft geen enkele binding met Noord-Ossetië.

De identiteit van verzoekster is voldoende bewezen door de asielaanvraag van haar ouders en de identiteitsbewijzen zoals neergelegd voor haar ouders.

De beslissing is noch in rechte noch in feite gemotiveerd. Er wordt ten onrechte geen enkele rekening gehouden met de specifieke omstandigheden: bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met specifieke omstandigheden, schending materiële motiveringsplicht.

Ook met het familie- en gezinsleven dat verzoekster in België heeft opgebouwd en de schoolopleiding die zij heden volgt wordt geenszins rekening gehouden. Verzoekster woont ondertussen meer dan 6 jaar in België en zit in het 5de middelbaar Handel. Alvast is enige motivering dienaangaande onbestaand (CCE n° 94 249 20.12.2012:

Schending motiveringsplicht - geen vermelding familieleven / opleiding in bestreden beslissing.

De DVZ motiveert op geen enkele wijze haar beslissing.

Dat verzoekster ernstig studeert , op zeer jonge leeftijd naar België kwam, en door de beslissing van de DVZ een abrupt einde wordt gemaakt aan haar opleiding, wordt op geen enkele wijze door de DVZ gemotiveerd. De beslissing van de DVZ is geenszins gerechtvaardigd.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden geschorst en vernietigd. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid er dus toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing betreft een inreisverbod dat werd afgeleverd in toepassing van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing stereotiep is en dat niet blijkt dat werd rekening gehouden met de specifieke omstandigheden. De verzoekster wijst op feit dat zij in België een familie- en gezinsleven heeft opgebouwd, dat zij hier ondertussen reeds 6 jaar woont en dat zij hier school loopt in het vijfde middelbaar. De verzoekster haalt onder meer een arrest van de Raad aan waarbij tot een schending van de motiveringsplicht werd besloten omdat de maximumtermijn met betrekking tot het inreisverbod was opgelegd zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden waaronder een familieleven in België.

De verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*".

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod evenwel vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*".

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverboden als volgt is gemotiveerd:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven op 20.12.2013 en haar betekend op 21.01.2014."

Met de thans bestreden beslissing wordt aldus aan de verzoekster een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan doordat zij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 december 2013 en betekend op 21 januari 2014.

De Raad wijst er op dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het geval een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod wordt opgelegd van 'maximum' drie jaar. Waar artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet een inreisverbod voorschrijft wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, houdt dit artikel echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De gemachtigde beschikt dan ook onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid om de termijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het dat de geldingstermijn bij de loutere vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan niet meer maar wel minder dan drie jaar kan bedragen ('maximum' drie jaar).

Het opleggen van een inreisverbod bij het niet voldaan zijn aan de terugkeerverplichting impliceert nog niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Aangezien de gemachtigde een keuzemogelijkheid heeft met betrekking tot de geldingstermijn van het inreisverbod, is alleszins een afdoende motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod vereist (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Los van de vraag of de omstandigheden (familieleven, lang verblijf en opleiding in België) waarnaar de verzoekster verwijst *in casu* al dan niet in redelijkheid kunnen verantwoorden dat een inreisverbod voor de maximale duur van drie jaren wordt opgelegd, stelt de Raad vast dat de uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan blijken dat de gemachtigde de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval in rekening heeft genomen bij het bepalen van de duur van het opgelegde inreisverbod. Aangezien niet blijkt dat het bestuur dienaangaande een afweging heeft gemaakt, kan de Raad zijn marginale toetsing omtrent de redelijkheid van een dergelijk inreisverbod van drie jaar niet uitoefenen zonder zich meteen in de plaats van het bestuur te stellen, hetgeen echter niet tot de annulatiebevoegdheid van de Raad behoort.

De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat *in casu* aan de verzoekster een inreisverbod met de maximale geldingstermijn van drie jaar wordt opgelegd om de enkele reden dat zij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 december 2013. Zodoende wordt op automatische wijze een inreisverbod voor de wettelijke maximumduur van drie jaar opgelegd, zonder uiteenzetting van de redenen die in het specifieke geval van de verzoekster de wettelijke maximumduur van het inreisverbod verantwoorden.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet op afdoende wijze gemotiveerd wat betreft de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden aangenomen.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige middelen dringt zich niet op.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2014 houdende de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE